

Hồi 80

Bên Tiểu Khê Huyết Kiếp Đột Khởi Long Phụng Hợp Bích Trảm Quân Gian

Bấy giờ Thiên Thương Đầu Đà như quên đi cơn đau trên tay phải gần giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, người dùng tà thuật.

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ :

- Ấy cùng chỉ vì các vị muốn đoạt được rương da dê chứa tà thuật kia mà thôi !

Thiên Thương Đầu Đà theo ánh mắt của Đồng Thiên Kỳ nhìn chăm lên pho kiếm phổ vẫn còn nằm trên đất, gắng sức lắm mới thốt được thành lời :

- Long thủ kiếm chiêu ?

Bấy giờ bên kia quần hùng đã tràn cả về bên này tạo thành một trận đấu khác với Bạch Vân Phụng, Kim Giáp Long vừa nghe mấy tiếng "Long thủ kiếm chiêu" thì giật thót mình, thầm nghĩ : "Ta đến đây mục đích cũng chỉ để đoạt pho kiếm phổ, chỉ cần ba cha con ta liên thủ cũng có thể thành công " nghĩ rồi liền lập tức nhún người tung vọt ra a ngoài trận.

Hắc Kiêu và Giả Nghị thấy thế cũng đồng thời thoái lui, nhưng Thiên Thương Đầu Đà tựa như cơn giận tận đầu thành ra quên cả sống chết, chỉ thẳng tay vào Đồng Thiên Kỳ chửi đồng :

- Cầu tạt họ Đồng kia, lão phu ngày hôm nay có chết thì Linh Sơn phái quyết không tha cho người đâu.

Tay trái còn lại theo câu chửi tung chưởng, chùng như là đòn trí mệnh.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lòng :

- Đồng mô tiền tôn giá sớm lên đường.

Chữ cuối cùng vừa dứt chỉ thấy ánh thép lóe lên, tiếng rú thảm của Thiên Thương Đầu Đà vừa thoát ra khỏi cửa miệng thì tắt nghẽn lại. Đồng Thiên Kỳ tung cước đá một cái, chỉ thấy một thân hình tung lên cao kéo theo vôi máu tươi rồi rơi ùm xuống suối để lại trên đất là ngọn roi bị tiện hai và chiếc đầu roi lẫn lóc.

Đồng Thiên Kỳ từ từ quay người lại nhìn khắp toàn trường một vòng, sắc mặt chàng bỗng biến đổi, chàng hoàn toàn không kinh hoảng vì bọn Ngân Giáp Long biến

trận, mà chính là vì phỉg bên kia bờ suối chẳng còn thấy tông tích Nguyệt Hoa phu nhân đâu nữa.

Suy nghĩ nhanh trong đầu, rồi quay trở lại với thực tế, chàng bỗng di động về hướng trận đấu bên kia, bỗng vung kiếm thét lớn :

- Long khởi Thương Hải !

Lại nói, Bạch Vân Phụng khi thấy quần hùng từ phía bên kia bỗng nhất loạt tràn sang thì rút thanh Phụng Vũ kiếm bắt đầu đấu kịch liệt, tuy chiêu thức kiếm pháp của nàng biến diệu kỳ ảo, thế nhưng độc đấu vẫn không sao thoát nổi trùng vây của họ.

Bấy giờ nghe Đồng Thiên Kỳ đã ra chiêu phát huy Long thủ kiến trợ lực, thì phần chấn hấn lên, hét dài một tiếng :

- Phụng Triển Vân Thiên !

Đó là hai chiêu kiếm đầu trong "Long Thủ, Phụng Vũ" song kiếm hợp bích, Bạch diện lão nhân đang huy động quần hùng vây chiến nghe vậy thì biến sắc, tay kiếm tự dừng cũng lỏng ra, chính vì thế mà Bạch Vân Phụng có thời cơ thi triển kiếm pháp, cả người nàng vọt lên không trung.

Bạch diện lão nhân là người từng trải giang hồ, kinh nghiệm chiến trường lại càng phong phú, khi ấy nhìn thấy đang đánh nhau mà Bạch Vân Phụng tự dừng phóng vọt lên không trung mà hoàn toàn không sợ lúc rơi xuống trở lại sẽ bị quần hùng truy kích, thì trong đầu lão thoáng xao động mạng. Đột nhiên lão suy nghĩ: "Quái, chẳng lẽ Đồng Thiên Kỳ đã luyện thành Long thủ kiếm pháp, nếu không khi nào Bạch Vân Phụng lại chọn tử lộ ?"

Chỉ nghĩ đến đó lão đã thấy ớn lạnh sống lưng, nhưng không dám lên tiếng đánh động mọi người sợ mất đi cơ hội chuồn thoát thân. Khi ấy thấy Ngân Giáp Long ở gần bên mình liền nắm cổ tay gã kéo mạnh rồi tung người phóng vọt về sau đến ba trượng, vừa khéo Đồng Thiên Kỳ cũng đang công đến.

Ngược lại, trong đấu trường quần hùng thấy Bạch Vân Phụng phóng vọt lên không trung thì mừng khắp khởi, ai nấy chỉ đứng chờ nàng hạ người xuống là công một đòn tuyệt mệnh.

Ngân Giáp Long bị cha kéo ngược ra ngoài thì bực tức cầu nhàu:

- Cha sao lại bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế này ?

Bạch diện lão nhân lòng đang còn lo cho Kim Giáp Long chưa thoát khỏi vòng chiến, khi ấy nghe nói vậy cũng không để tâm, chỉ gọi lớn :

- Kim Long nhi, mau...

Nhưng đã quá muộn!

Đúng ngay lúc ấy chỉ thấy đầy trời là kiếm ảnh, trong màn kiếm những tiếng rú kinh thần động quỷ, theo đầu rơi tay đứt là máu tuôn xối xa, những mảnh thân hình cứ như từ trong chiếc máy xay người văng ra tứ tán, thật là một cảnh huyết kiếp chưa từng thấy.

Cả cha con lão già họ Du đứng chết khựng người há hốc mồm miệng, một lúc lão ta mới nói thành lời :

- "Long Thu, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích không ngờ uy lực còn hơn ta tưởng, Ài... đại họa này chỉ e không còn lực lượng nào cản nổi, đừng nói đến chỉ riêng nhà họ Du chúng ta. Kim Long nhi chỉ sợ lành ít dữ nhiều rồi !

Nói đến đó lão bỗng lại chộp tay Ngân Giáp Long nói lớn :

- Chạy !

- Ca ca đâu ?

Ngân Giáp Long hỏi lại.

Lúc này trong chiến trường tiếng hét la vẫn còn, thân người vẫn tiếp tục gục xuống, lão già lòng đã quyết, gắt giọng :

- Chớ lảm lời, đi !

Đứt lời, không để con mình kịp thêm tiếng nào, lão nắm lấy tay gã tung mình biến mất vào khu rừng trước mặt.

Khi bóng cha con Bạch diện lão nhân vừa khuất trong khu rừng, thì trên đấu trường cũng vừa im ắng trở lại. Pho Long thủ kiếm phổ vẫn nằm dưới viên đá, chỉ khác là chung quanh bây giờ trên đất đá dính đầy máu.

Giả Nghị và một số đệ tử của Nguyệt Hoa hội đều không thấy bỏ xác ở đây, đúng như sự tính toán của Nguyệt Hoa phu nhân, bọn họ dễ thấy chủ biến chạy thì nhất định không khi nào lại tham gia chiến đấu tiếp.

Chỉ còn lại một mình Kim Giáp Long đứng chết khựng trước mũi kiếm của Đồng Thiên Kỳ, hồi lâu gã mới lấy hết sức bình sinh nói :

- Đồng huynh sao còn chưa ra tay ?

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh như tử thi, sắc giọng nói :

- Đồng mõ đã nói là đêm nay tha mạng các hạ một lần.

- Đồng huynh ngôn xuất như sơn, giữa chữ tín quyết không hai lời khiến người ta khâm phục, thế nhưng tại hạ vẫn chưa hiểu tại vì sao lại tha cho tại hạ ?

- Ủm, nguyên nhân thì Đồng mõ đã nói qua một lần, các hạ đã biết còn cố hỏi !

Kim Giáp Long cười nhạt :

- Chỉ đơn giản vậy thôi sao ?

- Các hạ cho là thế nào ?

Kim Giáp Long bỗng cất tiếng cười lớn:

- Ha ha ha... Đồng huynh chớ trách tại hạ trực ngôn, Đồng huynh và Bạch cô nương dụng "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích tuy là đương kim võ lâm chỉ e khó có đối thủ, thế nhưng lực lượng thì phải nói là quá ít ỏi !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi lại :

- Cho nên các hạ nghĩ rằng Đồng mỗ cần phải mời các hạ hợp tác.

- Được vậy thì chúng ta song phương cùng có lợi, cha con chúng tôi ba người tuy võ công không bằng nhị vị, nhưng trong võ lâm thì chiếm một vị trí không nhỏ.

- Ô, các hạ cho rằng chúng ta có thể hợp tác với nhau ?

Kim Giáp Long gật đầu đáp ngay :

- Đương nhiên, vì giữa chúng ta thực ra không hề có thâm cừu đại hận, huống gì... hắc hắc...

Gã ngưng lời không nói hết câu, Đồng Thiên Kỳ nói :

- Hình như các hạ chưa nói hết câu ?

- Đúng là chưa nói, hết tại hạ chỉ nghĩ rằng có thêm một kẻ thù không bằng có thêm một người bạn. Đồng huynh nghĩ như vậy chứ ?

- Bằng hữu hợp tác cùng có lợi, nhưng sự giúp lực của các vị, Đồng mỗ phải lấy gì để trả đây ?

Kim Giáp Long đảo nhanh ánh mắt nói :

- Trước khi chưa giúp nhau chuyện gì tốt nhất không nên nói ra điều này.

- Nhưng Đồng mỗ nghĩ khác, chuyện gì cứ nói thẳng ra từ đầu là hay hơn.

Kim Giáp Long nghĩ Đồng Thiên Kỳ đã bị gã lung lạc, bèn cười hỏi lại :

- Đồng huynh có biết cha con chúng tôi đêm nay đến đây vì mục đích gì không ?

- Chẳng lẽ không phải vì Long thủ kiếm phổ.

- Đúng là vậy.

Đồng Thiên Kỳ cười điềm nhiên nói :

- Các hạ nghĩ rằng đó là vật võ lâm kỳ bảo ?

- Có lẽ với Đồng huynh thì nó hiện giờ không còn là gì !

- Ô, nhưng với Đồng mỗ nó còn là một vật có chỗ dụng khác !

Kim Giáp Long trong đầu chấn động, mơ hồ hỏi :

- Tại hạ nguyện nghe ý hay này ?

Đồng Thiên Kỳ mất phút chốc lộ hàn quang, lạnh giọng nói rõ từng tiếng :

- Đó còn là tấm "Chiêu hồn lệnh" của võ lâm đồng đạo.

Tia hy vọng vừa lóe lên trong lòng Kim Giáp Long phút chốc biến mất, gã dần lòng tham, chấp tay nói :

- Đã vậy thì tại hạ xin cáo từ !

Đồng Thiên Kỳ cất tiếng cười lãnh bạo:

- Hy vọng các hạ nhớ kỹ lời Đồng mỗ nói đêm nay, dưới kiếm Đồng mỗ chỉ tha các hạ một lần.

Kim Giáp long quay lưng bỏ đi ngay nhưng khi đã xa ngoài năm trượng gã ta mới quay lại cười ngạo nói :

- Đồng huynh, tại hạ cũng có lời nói cho người rõ, cha con họ Du xưa nay làm gì đạt mục đích mới thôi, để đạt được mục đích thì không trừ một thủ đoạn nào, cáo từ !

Nói xong, không chờ Đồng Thiên Kỳ kịp lên tiếng đáp lại, thân hình gã phóng nhanh như bay vào rừng.

Đồng Thiên Kỳ đi đến nhặt cuộn kiếm phổ lên cát vào người, quét mắt nhìn chiến trường một lần cuối, rồi đi đến bên người Vân Phụng, vừa nhìn nàng chàng phát hiện sắc mặt nàng trắng bệch đến đáng sợ, bất giác la lên hỏi :

- Nàng sao vậy ?

Trầm mặc lắc đầu, nàng đưa mắt nhìn quanh một vòng bao nhiêu tử thi trên đất, thất thanh hỏi :

- Họ đều đáng chết sao ?

Ngớ người mấy giây, Đồng Thiên Kỳ cười phá lên nói :

- Nàng cảm thấy sợ ?

Không đáp thẳng vào lời chàng, nàng hỏi lại :

- Còn chàng ?

Đồng Thiên Kỳ cười thản nhiên nói :

- Không có cảm xúc.

Bạch Vân Phụng giật mình, buột miệng hỏi :

- Chàng không cảm thấy quá tàn bạo ?

Tránh tiếp xúc với ánh mắt trách oán của nàng, chàng lắc đầu nói :

- Ta đã từng chứng kiến cảnh tàn bạo hơn.

- Nhưng em...

Nàng như lỗ lờ, không nói tiếp được.

Đồng Thiên Kỳ ngược mặt thở dài trong bụng, nói :

- Chỉ là mới bắt đầu cảnh khác, không biết còn có bao nhiêu người nữa sẽ chết dưới kiếm của ta, cũng như không biết bao nhiêu người đã chết dưới chưởng của ta, ta không biết nói với nàng thế nào đây ?

Giọng nàng trở nên u oán :

- Khuyên em trở về phải không ?

- Có lẽ ta nên khuyên nàng, từ bi và tàn bạo, thần phạt và ma quỷ là hai cực chỉ cách nhau mảnh tơ !

Bạch Vân Phụng ngược mặt nhìn chàng:

- Đương nhiên là vậy nhưng em luôn, mong chúng ta hành động có lý trí ?.

- Đúng, hành động cần có lý trí, nếu không sẽ không bao giờ nhận ra đâu là từ bi đâu là tàn bạo !

- Em hy vọng như vậy, Ài... có lẽ chúng ta nên rời khỏi đây.

Đồng Thiên Kỳ nghe đi mới nhớ đến bọn người Nguyệt Hoa hội tẩu thoát sớm gật đầu nói :

- Đi !

Bây giờ hai người sát vai nhau rời khỏi chiến trường, vượt con suối nhỏ trước mặt rồi nhằm cánh rừng chính Đông mà đi.

Vào đến giữa rừng thấy cây cối um tùm bất giác Bạch Vân Phụng nhíu mày nói :

- Hình như chúng ta lạc hướng ?

Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Không phải đường đến trấn Đông Sơn sao ?

Bạch Vân Phụng ở vùng rừng này khá quen thuộc, nàng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không phải, trước mặt là dãy núi cao với nhiều vách núi hiểm trở chúng ta rất khó vượt qua, muốn đến trấn Đông Sơn thì phải đi về hướng này !

Vừa nói nàng vừa đưa tay chỉ hướng bên phải, Đồng Thiên Kỳ nghe vậy nói :

- Thế thì chúng ta đi !

Nắm tay nàng định bước đi, nhưng bất chợt chàng dẫn tay kéo nàng đứng lại, nói :

- Hãy chậm ?

Bạch Vân Phụng còn đang ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì đã nghe chàng cao giọng nói :

- Các vị bằng hữu, hãy xuống đây ?

Vân Phụng nghe vậy giật thót mình, quay đầu tay định rút trường kiếm ra, nhưng liền bị chàng cản lại nói:

- Không cần, bọn chúng đến còn đứng không vững, chẳng nhọc đến chúng ta ra tay đâu !

Đồng Thiên Kỳ vừa dứt lời, đột nhiên từ trên đầu vọng xuống một tiếng quát lớn:

- Đánh !

Mệnh lệnh vừa phát ra, hàn quang như mưa xối xả ập xuống đầu bọn họ, Đồng Thiên Kỳ mặt đanh lại, "hừ" một tiếng lạnh lùng, đồng thời hữu chưởng phát hết tám thành công lực vào một chiêu "Bát phương phong vũ"...

Ào ào... những ngọn ám khí đến đã nhanh mà đi còn nhanh hơn, bị chưởng lực đánh bật trở lại bay vèo vèo vào những tán cây.

Trong tiếng rên hừ hự, có bốn năm thân hình từ trên cây rơi xuống đất "bịch bịch", bấy giờ mới nghe một tiếng thét "rút" lập tức nghe tiếng áo xé gió ào ào, phút chốc cả khu rừng trở lại yên tĩnh.

Đồng Thiên Kỳ không cần đuổi theo, chàng khoát bước đến bên một gã đại hán vừa bị trúng thương nằm rên trên đất, chộp cổ áo hất lên, gằn giọng hỏi :

- Bằng hữu, người biết ra là ai chứ ? Nếu thông minh thì mau khai ra chủ người là ai ?

Gã đại hán nén đau, lạnh giọng đáp :

- Họ Đồng kìa, chúng ta đến đây tìm người trừ hại cho võ lâm, cần gì đợi người khác xúi giục ?

Vừa lúc ấy bỗng một trong năm tên bị thương vùng dậy bỏ chạy, nhưng Đồng Thiên Kỳ đã nhanh tay phóng chỉ điểm tới, chỉ nghe gã "hự" một tiếng rồi ngã lộn trên đất.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Nếu người đã không chịu khai thì ta đành phải đến hỏi vị bằng hữu kia vậy

Nói rồi chàng giáng tay lên tờ hồ như định kết liễu hắn, gã ta thấy vậy hoảng hốt xua tay la lớn :

- Vâng, vâng, chính là... Thiên Sát Kiếm bảo chúng tôi đến.

Đồng Thiên Kỳ chấn động cả người, cố gắng dần lửa hận trong lòng, chàng hỏi :

- Vậy người nhất định biết nơi ở của lão ta ?

Gã đại hán chỉ gật đầu không nói thành tiếng.

- Tốt, vậy phiền người dẫn đường.

Gã ta nghe vậy mắt đảo quanh lão liên, nói:

- Chẳng lẽ tại hạ dẫn đi sông thế này sao ?

- Hừ, lấy cái mạng người để đổi, xem ra cũng là đắt giá lắm rồi !

Gã đại hán cũng chỉ mong có thế, khi ấy vui mừng nói :

- Từng nghe Huyết Kiếp thủ lời xuất như sơn, tại hạ yên tâm !

Gã vừa bị trúng chỉ tuy bất đồng nhưng còn nghe thấy được, bèn lên tiếng :

- Đồng công tử tha luôn cho tôi ?

Đồng Thiên Kỳ nghĩ những tên này đều chỉ là tay chân linh tinh không đáng bận tâm, bèn gật đầu nói :

- Cũng được, nhưng nhớ là phải dẫn đường ta đến đó !

Nói rồi chàng xuất chỉ giải khai huyết đạo cho hãn, cả hai tên mừng rơn khúm núm kê vai nhau đi trước dẫn đường.

Bạch Vân Phụng cùng Đồng Thiên Kỳ theo sau bọn chúng, nàng khẽ giọng nói :

- Thiên Kỳ, đến Nguyệt Hoa hội còn không dám động đến chàng, Thiên Sát Kiếm há lại phá những tên vô danh tiểu tốt này theo ám toán chàng ?

Đồng Thiên Kỳ nhú mày suy nghĩ rồi nói:

- Để sinh tồn, tuy biết đến là chết nhưng cũng không thể không thử, vả lại lão ta có sai khiến thì cũng chỉ là những tên mặt lưu như thế này mà thôi.

Vân Phụng không nghĩ vậy, thấp giọng nói :

- Em nghĩ rằng bên trong tất có âm mưu khác, nếu không thì chỉ một mình Thiên Sát Kiếm không khi nào tự dám gây hấn với chàng.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì giật mình, nghiêng đầu nhìn nàng :

- Vậy ý nàng nghĩ ?

Vân Phụng nghĩ giây lát, nói :

- Ồ có lẽ đây là sự sắp đặt của Nguyệt Hoa phu nhân, mục đích dùng những tên mặt lưu tiểu tốt này dụ chàng đến đó.

Đồng Thiên Kỳ gật đầu cười nói :

- Nàng thật thông minh.

- Ủ, chàng cười người ta đấy à ?

Đồng Thiên Kỳ chưa kịp nói gì thêm, bỗng thấy hai tên đi trước dẫn đường đột nhiên tản ra hai bên, nói lớn :

- Thiên Sát Kiếm ở đằng kia !

Bấy giờ bọn họ bốn người đang ở trong dốc núi thoai thoải, Đồng Thiên Kỳ nghe nói vậy đưa mắt nhìn theo hướng tay chỉ của bọn họ, vừa nhìn đã phát hiện ra trước một miệng cốc nhỏ có một lão già tóc bạc như cước đang ngồi uống rượu cùng với ba người khác vận áo đen.

Chuyện tuy đã xảy ra hơn mười năm, nhưng hình Vũ Nội tam kiếm như ăn khắc vào tâm khảm của chàng, cho nên vừa nhìn thấy bóng người ấy với thanh trường kiếm đặt thù trên lưng, trong đôi mắt Đồng Thiên Kỳ bỗng hần lên lửa hận, lạnh giọng buông mấy tiếng :

- Hai vị không còn can hệ gì !

Dứt lời chân nhún mạnh trên đất, cả người như tên thoát khỏi cung vọt tới.

Bạch Vân Phụng trong đầu linh tính chuyện đêm nay không đơn giản, nên nhìn thấy chàng nhào người phóng tới, không chút suy nghĩ thì kinh hoảng, buột miệng la lên cản lại :

- Thiên Kỳ không nên nóng nảy !

Nói rồi, người nàng cũng như cánh én vọt theo chàng, khi hai chân chạm đất thì thanh Phụng Vũ kiếm cũng đã nằm gọn trong tay nàng.

Bóng Đồng Thiên Kỳ đã vọt hơn hai mươi trượng, khi ấy còn cách cốc môn không xa thì chân chàng vừa khéo đạp xuống trên một bãi lách cao, bỗng nghe một tiếng thét lớn :

- Lên !

Lập tức trong đám lách um tùm bảy tám gã đại hán vọt đứng lên cùng trường thương nhất loạt đâm tới.

Thế rất nguy, thế nhưng chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ cười nhạt một tiếng lạnh như băng, mắt chàng hỉ chú ý đến Thiên Sát Kiếm tựa hồ như sợ lão ta chuồn vào trong cốc thì khó tìm kiếm. Song đôi tay vung lên một vòng, chỉ nghe tiếng chuồng ầm ầm... theo sau những tiếng rú là những thân người đổ nhào trong bãi lách, nháy mắt người Đồng Thiên Kỳ đã không còn ở đó nữa.

Lúc này vừa khéo Bạch Vân Phụng cũng kịp đến, thấy vậy nàng chỉ thở dài than :

- Chàng đúng là sát thủ vương !

Đồng Thiên Kỳ ra tay sát thủ nhưng đầu không hề quay lại nhìn những con quỷ không hồn chết dưới tay mình thế nào, sau hai cái nhảy nữa chàng đã đến trước bàn rượu của đối phương chỉ còn cách chừng năm xích.

Thiên Sát kiếm vẫn ngồi uống rượu bình tĩnh, thế nhưng ba gã áo đen đã đứng vụt dậy, quát lớn :

- Chúng tôi quyết một trận với hãn, Đàn chủ mau chạy !

Dứt lời cả bọn đồng loạt rút kiếm nhảy bổ vào người Đồng Thiên Kỳ tấn công.

Lại nói bấy giờ Vân Phụng đang lo lắng cho Đồng Thiên Kỳ, nàng trong tay đã nắm sẵn thanh Phụng Vũ kiếm chạy đuổi theo, vừa đến nơi thì thấy ba tên áo đen tấn công chàng, nàng tức giận hét dài một tiếng rồi xuất chiêu "Phụng phi lục hợp" chỉ thấy kiếm ảnh như tuyết rơi, ba gã hán tử tấn công Đồng Thiên Kỳ chưa đến nơi thì đã trúng chiêu của Bạch Vân Phụng, ba tiếng rú thảm, ba thân hình đổ xuống trên những vũng máu đỏ tươi.

Đồng Thiên Kỳ chỉ liếc mắt nhìn nhanh nàng một cái rồi bước nhanh đến trước mặt Thiên Sát Kiếm, chỉ cách ngoài một xích, lạnh giọng nói :

- Hoa Vân Phong, từ khi cách biệt trên Đào Hoa Đảo đến nay đã bao nhiêu năm hãn người nhớ chứ ?

Thiên Sát Kiếm Hoa Vân Phong tay phải nâng chén rượu trong tay đỏ sẫm như máu, cười hềnh hếch nói :

- Ha ha ha... ngày dài như thế kỷ cũng qua, chuyện lớn như thiên cũng mặc, Đồng Thiên Kỳ lại đây uống một chén rượu !

Nói rồi lão ngửa cô nốc cạn một hơi, khà một tiếng ra vẻ sảng khoái, tay với lấy bình rượu rót tiếp chén khác, nhưng Đồng Thiên Kỳ không đợi lão uống tiếp, lạnh giọng hỏi ngay:

- Hoa Vân Phong, người nghĩ say khướt rồi thì không có thể giải quyết chuyện giữa chúng ta sao ?

Thiên Sát Kiếm từ từ ngẩng mặt lên nhìn Đồng Thiên Kỳ, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn, ánh mắt hung ác thực không thua kém gì bọn Thiên Huyền Kiếm và Thiên La Kiếm. Lão ngưng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu mới chậm rãi nói :

- Ta muốn say nhưng không say nổi, bởi vì thằng nhãi năm xưa từng bị ta lấy da của cha nó cột chặt lên phiến đá bên biển kia mãi mãi quay tít trong đầu ta !

Bạch Vân Phụng vừa nghe vậy thì giật mình, ánh mắt nàng bắt gặp khuôn mặt chàng giờ đây đang sát khí, huyết Mi tâm giữa trán chàng đỏ rần lên như tằm máu, có lẽ nàng đã hiểu ra tại sao chàng từng nói câu "tôi đã chứng kiến qua những cảnh tàn bạo..."

Đồng Thiên Kỳ lặng người hồi lâu, mắt đỏ lên, rồi bỗng ngửa cổ cười gằn thành tiếng :

- Hắc hắc... Người hắc rất thất vọng, vì thằng bé ấy năm xưa đã không chết trên Đào Hoa Đảo.

Thiên Sát Kiếm ngửa cô dốc ực chén rượu vào miệng, cười lớn như cuồng nói:

- Đồng Thiên Kỳ, người đoán sai rồi, lão phu cảm thấy vạn hạnh vì người đã không chết!

Đồng Thiên Kỳ không khỏi ngạc nhiên trước câu nói này :

- Hai người kia đã trả giá, người biết chứ ?

Đến lúc này lão già mới đứng lên, vẫn nụ cười ngạo nghễ :

- Ha ha ha.. lão phu chúc cho họ gặp may, vì bọn họ đã không phải trả cái giá trong lương tâm !

- Sao ? Các người mà cũng có lương tâm ư ?

- Ô hô ! Nói ra đến bản thân lão phu cũng khó tin nổi, thế nhưng nếu không dùng hai tiếng "lương tâm" thì không biết dùng từ gì để nói lên cảm cảm nghĩ ấy !

- Hừ, Hoa Vân Phong, người thông minh hơn hai tên kia đấy !

Thiên Sát Kiếm lắc đầu cười đáp :

- Lão phu cho rằng mình không thông minh như chúng, vì lão phu còn cái hận gia thất.

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ nói :

- Do đó người cảm thấy tiếc tính mạng của mình, người có thể nói là vì họ nên đành phải vậy ?

Thiên Sát Kiếm bồng thở dài một tiếng, lắc đầu nặng nề nói :

- Ài ! Nhưng lão phu cũng phải trả nợ.

- Hoa Vân Phong, hôm nay nếu như người gặp phải một người hay động lòng trắc ẩn thì có lẽ người còn tính mạng đấy, đáng tiếc là người gặp phải Đồng Thiên Kỳ.

Hoa Vân Phong lại lắc đầu nặng nề nói:

- Đồng Thiên Kỳ người lại đoán sai, đêm nay lão phu đến đây là để trả nợ, lão phu không muốn để món nợ đó trong lòng nữa !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Hoa Vân Phong có vậy mới đáng gọi là người thông minh, người hắc biết hai người kia chết như thế nào?

Thiên Sát Kiếm ngửa mặt cười dài một tràng dài nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người còn trẻ người quá nên không hiểu hết được lão phu đến đây là thành tâm trả nợ.

- Hừ, chính vì vậy mà Đồng mỗ bảo người thông minh hơn họ
- Người lại sai, nên bảo rằng lão phu ngu hơn chúng, bởi vì cái giá lão phu phải trả đắt hơn.

- Sao ? Chẳng lẽ cái mạng người quý hơn mạng chúng ?

Giọng lão già trở nên kích động :

- Lão phu không nói mạng lão quý hơn mạng chúng, mà đêm nay theo chân lão phu còn có ba đứa con của lão, hai nam một nữ.

- Hừ, phải chăng lão cho rằng Đồng mỗ nhỏ cở tận gốc ?

- Hắc hắc... Đồng Thiên Kỳ, không cần tay người, đêm nay đã có người qua đây làm thay người rồi.

Đồng Thiên Kỳ ngớ người la lên :

- Đã ở trong tay Nhật Nguyệt bang ?

- Không sai, do vậy mà Nhật Nguyệt Bang muốn lấy mạng chúng chỉ như lấy đồ trong túi.

Nói đến đó lão thở dài, rồi không đợi chàng lên tiếng, lão tiếp :

- Người nhất định nghe là hiểu ra ngay, thử nghĩ đến Tứ Lão còn phải ngán sợ người, vậy thử hỏi lão phu dám phá những tên vô danh tiểu tốt đến ám toán người không ?

Bạch Vân Phụng từ nãy giờ chỉ chờ nghe điểm này, bèn buột miệng hỏi :

- Vậy là ai ?

Thiên Sát Kiếm hất mái tóc dài trên đầu ra sau nhìn Bạch Vân Phụng hỏi :

- Cô nương có biết đây là nơi nào không?

Bạch Vân Phụng theo cánh tay lão già nhìn vào trong bóng giạt mình la lên :

- Là một tử cốc ?

- Đúng, có thể có người từ bên trong vọt ra không ?

- Không thể, nhưng chẳng lẽ....

Thiên Sát Kiếm giọng kích động mạnh:

- Ha ha ha... bên trong động chính là cái bẫy táng mạng ba chúng ta theo kế hoạch ban đầu của chúng, lão phu trả giá này chỉ để cứu lấy ba đứa con của mình.

Huyệt Mi tâm trên trán Đồng Thiên Kỳ mờ nhạt hẳn đi, khựng người hồi lâu chàng nói:

- Nhưng vừa rồi lão quyết định đổi chủ ý ?

- Bởi vì vậy mới nói lão phu đền ba mạng người kia!

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Người biết rằng chỉ cần người phóng chạy vào trong thì Đồng mỗ cũng vào theo ngay, như thế thì chẳng những người cứu được ba người con mình mà còn trở thành một đại anh hùng trong võ lâm thiên hạ, thế nhưng đáng tiếc người không có được cơ hội đó !

Thiên Sát Kiếm nghe vậy đột nhiên cười lên một tiếng thê lương :

- Đồng Thiên Kỳ, lão phu đã thiếu một món nợ quá lớn với Đồng gia mà không thể không trả, do vậy nếu người nghĩ được rằng đây là "nhân quả" thì cứ coi kết cục ngày hôm nay là nhân quả vậy !

Trên rán chàng lăm lăm mồ hôi, cánh tay từ từ đưa lên đầu Long thủ kiếm nhưng tỏ ra rất vất vả.

Đột nhiên "soạt" một tiếng, ánh thép loáng lên một cái rồi ngưng lại, mũi Long thủ kiếm vừa khéo chạm vào ngực lão già.

"Á..." một tiếng, Bạch Vân Phụng như bị bất ngờ định cản "đừng giết lão ta", nhưng nghĩ lại năm xưa lão từng tham gia tàn sát gia đình Đồng Thiên Kỳ nên lại im lặng, ánh mắt thê lương của Thiên Sát Kiếm cứ nhìn chằm vào mũi kiếm đang rung lên của Đồng Thiên Kỳ, bất giác lão thở dài trong lòng nghĩ : "Hiệp nghĩa và tà ác khoảng cách chỉ là đây, năm xưa nếu như ta cũng có chút thiện lương như hấn lúc này thì có lẽ ta không thể nào hạ thủ tàn sát hết cả nhà họ Đồng ! Ài, thật tàn ác !"

Nghĩ đến đây lão bất giác cảm thấy hổ thẹn vô cùng, nhắm nghiền hai mắt lại.

Đồng Thiên Kỳ trán toát mồ hôi vậy mà vẫn không làm sao có đủ dũng khí để hạ sát con người với chàng và cả Bạch Vân Phụng là kẻ thù không đội trời chung nhưng cũng không có lý lo gì để tha mạng cho lão.

Không khí trở nên nặng nề đến khó thở, hồi lâu đột nhiên Đồng Thiên Kỳ thâu kiếm lại lạnh giọng nói :

- Hoa Vân Phong. Đồng mỗ vốn không tin lời nói và hàng động của người là một, do vậy mà muốn tận mắt xem bên trong Tử cốc này thực ra tiềm phục cái gì ?

Hoa Vân Phong nghe vậy thì mở mắt ra, chỉ vào hướng cốc môn nói :

- Dưới phiến đá trắng bên phải cốc khẩu có một dây dẫn hỏa.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy liền bước đến bên phải cốc khẩu, nhấc phiến đá trắng lên thì phát hiện ra ngay một dây dẫn hỏa hai màu trắng đen, đường dây quả nhiên chạy thẳng vào trong tử cốc.

Bạch Vân Phụng bấy giờ chạy lại bên chàng thấp giọng nói :

- Thiên Kỳ, chẳng lẽ chàng để cơ hội cho lão ta thoát thân ?

Đồng Thiên Kỳ không đáp, cứ đứng nhìn vào đoạn dây dẫn hỏa đến xuất thần.

Bạch Vân Phụng thở dài u oán, rồi chộp vào tay chàng nói lớn :

- Thiên Kỳ, chàng không phải là ma quỷ, nhưng chàng vốn không muốn cho người khác nhìn thấy chút mềm lòng này của chàng mà ?

Đồng Thiên Kỳ cười đậm bạc :

- Nàng không nên đoạn ngôn sớm như vậy.

Chính tại lúc này phía sau lưng bỗng nghe Thiên Sát Kiếm "Hự" một tiếng, hai người lập tức quay người lại thì thấy Thiên Sát Kiếm vẫn đứng yên bất động, Bạch Vân Phụng nói :

- Phải nói là em nói ra chỉ e đã muộn !

Đồng Thiên Kỳ bước đến bên người Thiên Sát Kiếm :

- Giả như nàng biết rằng lão ta vẫn phải chết dưới kiếm của ta thì có lẽ nàng không nói ra câu này ?

Bạch Vân Phụng thở ra nói :

- Nhưng hiện tại em đã biết chủ mưu tàn độc hơn trong chuyện năm xưa là ai rồi, chàng không thể tha hấn!

Lúc này Đồng Thiên Kỳ bỗng vung kiếm lên nói lớn :

- Đúng chính vì vậy mà hiện tại ta quyết lấy mạng hấn !

Dứt lời đã thấy kiếm thép lóe lên đâm đến ngực Thiên Sát Kiếm

- o O o -